

[Erlendsson.]

stand til at arbejde bedre, hurtigere og mere fordomsfrit, end de gamle har gjort. Det er der naturligvis ikke nogen sikkerhed for i lovteksten. Om der kommer noget i bekendtgørelser, må vi jo vente og se. Jeg troede, at der i bemærkningernes punkt 1 stod noget, som kunne medvirke til en hurtigere behandling, idet der var anført, hvilke tilfældegrupper adoptionsøgende der ikke skulle godkendes, men det skyldes kun, at jeg var ukendt med juridisk sprogbrug. Det betød blot dem, der ikke skulle søge om en godkendelse. Ja, sådan skal man jo lære fagsproget at kende efterhånden. Det er altså ikke noget, som kan medvirke til at få sagerne hurtigere igennem.

Men jeg vil sige, at betydningen af en hurtig behandling af disse sager er ikke mindst, når det gælder anonyme adoptioner, også af danske børn. Sådan som praksis har været hos mødrehjælpsorganisationens ansatte, så har den efter min mening i alt for mange tilfælde besværliggjort sådanne adoptioner til skade for barnet, ud fra et ensidigt hensyn til moderen.

Betydningen af, at et lille barn hurtigst muligt kan få tryghed i omgangen med en enkeltperson eller et par, et personpar, er meget stor, når dets naturlige åndelige, intelligensmæssige, sociale udvikling skal sikres. Disse skrækkelige tilfælde, hvor børnene får lov til at ligge på vuggestuer og overgår til plejehjem, hvor mange forskellige damer, travle damer, færdes omkring barnet og ingen af dem af barnet opfattes som noget specielt, medfører en retarderet udvikling, som kan blive til skade for livet og meget ofte bliver til en skade for livet.

Det er en sentimental indstilling, synes jeg, over al måde kun at tage hensyn til den kvinde, som ikke straks forstår eller erklærer sig villig til at tage sig af sit barn. I dag er det jo i praktisk talt alle tilfælde en mulighed, der kan gennemføres med den gode sociale hjælp, vi har her i landet. Hvis der derfor er nogen tvivl hos en kvinde, eller rettere sagt hvis hun rent ud erklærer, at hun ikke vil have barnet, så bør der ikke fra mødrehjælpsinstitutionens side eller fra de instanser, der nu skal behandle sagerne, kunne lægges noget tryk på hende for at få hende til at få en betænkningstid, idet man siger: så passer vi barnet så længe, og så kan

De altid komme igen — eller „du“ hedder det vel i dag, kan du altid komme igen og se, om ikke du synes, at du alligevel skal have barnet.

Der er to mennesker, der er tale om her. Der er et voksent menneske, der har fået sin naturlige sjælelige udvikling — det må man da håbe, det kan man i hvert fald ikke lave om på på det tidspunkt — og så er der et barn, der skal til at starte, som også er et menneske, og som man skal tage det mest tungtvejende hensyn til.

Jeg har også været ude for, at man fra mødrehjælpsinstitutionens side har truet en velmenende læge med hård straf, fordi hun tog initiativ til at sikre, at 5 små børn blev anbragt i gode hjem, fordi den kvinde, der var tale om her, havde halskræft og vidste, at hun skulle dø meget hurtigt. Jeg kan huske den lykke, som prægede hende, da hun, 8 dage før hun døde, blev klar over, at det sidste af børnene var anbragt godt og sikkert i et godt hjem.

Det kunne ikke være sket, hvis mødrehjælpsinstitutionen skulle have taget sig af det, og jeg håber, at man tager hensyn til det, hvis man vil lave noget andet end det, som jeg synes var mest naturligt, at et ægtepar, der ville adoptere et barn, skulle kunne gøre det og bagefter anmelde det for en eller anden øvrighed, og så kunne myndigheden i undtagelsestilfælde gribe ind, for nogen sikkerhed for børnenes adoptivforældre har vi jo ikke alligevel med den nuværende ordning. Det har jo så tydeligt vist sig i mange tilfælde, og jeg behøver ikke at nævne nogen eksempler.

Aase Olesen (R.V.):

Lad mig begynde med at slå fast, at det radikale venstre er indstillet på at medvirke til, at ændringerne i adoptionsloven gennemføres til tiden, dvs. inden den 1. april i år. Men det er meget kort tid for folketingets medlemmer til at skulle gennemgå de mange aspekter, der er ved denne lovændring, især når man sammenligner med den tid, der er brugt til høring af alle de mange instanser og organisationer, som er interesseret i adoptionsproblemer.

Ved første øjekast, er jeg ked af at måtte sige, forekommer forslaget ikke just genialt. Vi gennemfører en bistandslov med socialcentre på amtsplan og nedlægger derfor